

e.kai.pl

PRZYSZEDŁEM
ZOBACZYŁEM
BÓG ZWYCIĘŻYŁ

Jan III Sobieski po zwycięstwie w Bitwie pod Wiedniem

Spis treści

Katecheza I – Dialog z islamem	5
Katecheza II – Miłość nieprzyjaciół	7
Katecheza III – Świętość Marka z Aviano	9
Katecheza IV – Świadek wiary	11
Marek z Aviano (1631-1699)	13
Bitwa pod Wiedniem	17
Bitwa o chrześcijańską Europę – w październiku premiera filmu „Bitwa pod Wiedniem”	19
Linki	23

Szanowni Państwo,

Jest nam niezwykle miło przekazać na Państwa ręce katechezy przygotowane na podstawie scenariusza filmu „Bitwa pod Wiedniem“ w reżyserii Renzo Martinelli, który wejdzie na ekrany polskich kin 12 października 2012 roku.

„Bitwa pod Wiedniem” to film o jednej z najważniejszych bitew w historii świata, stoczonej pod murami Wiednia 12 września 1683 roku w obronie chrześcijaństwa, przez wojska polsko – austriacko-niemieckie z armią Imperium Osmańskiego.

Głównym bohaterem filmu jest mnich Marek z Aviano. Jego postać stojąca na wzgórzu, malowała się na tle nieba podczas bitwy. Po zwycięskiej bitwie mnich złożył Flagę Proroka Mahometa u stóp papieża Innocentego III. W 2003 roku Papież Jan Paweł II beatyfikował Marka z Aviano.

Film „Bitwa pod Wiedniem” wpisuje się w strategię firmy Monolith Films, której zawsze przyświecała idea promowania wartości chrześcijańskich, patriotycznych i historycznych – tak ważnych dla wszystkich Polaków. W 2003 roku wprowadziliśmy do kin głośną „Pasję” w reżyserii Mela Gibsona, w 2007 roku ekranizację poetyckiego dzieła Jana Pawła II pt. „Tryptyk rzymski”, a w 2009 roku film „Generał Nil” o zapomnianym polskim bohaterze Auguście Emilu Fieldorfie. „Bitwa pod Wiedniem” będzie dużym wydarzeniem kinowym 2012 roku.

Mamy nadzieję, że przygotowane na podstawie scenariusza filmu „Bitwa pod Wiedniem” katechezy zostaną wykorzystane jako element edukacji młodzieży katolickiej, a film przybliży szerokiemu kręgowi odbiorców ten historyczny tryumf wiary chrześcijańskiej.

Dystrybutor filmu

Monolith Films

Katecheza I – Dialog z islamem

Cel:

Uczniowie zrozumieją i zaakceptują, że potrzebny jest dialog międzyreligijny i szacunek dla drugiego człowieka bez względu na przekonania religijne.

Wprowadzenie:

Na wstępie warto zapytać uczniów o jakie pamiętają z historii wydarzenia ukazujące konflikty wynikające z różnicy przekonań religijnych między chrześcijanami a wyznawcami Islamu. W dzisiejszych czasach coraz większe znaczenie w kulturze europejskiej zaczyna mieć Islam, coraz częściej stykamy się z tą inną kulturą. Warto pokazać kilka faktów, np.: spór o powstawanie meczetów w Szwajcarii, zakrywanie twarzy przez sportswomenki Arabii Saudyjskiej podczas Igrzysk Olimpijskich w Londynie. Sytuacje te jasno pokazują z jednej strony odmienną kulturę ale również naszą nieznajomość kultury islamskiej.

Aktywizacja:

Pytanie: Jakie znamy zwyczaje związane z kulturą islamską?

Metoda: „targ informacji” – kilka dni wcześniej uczniowie losują kartki z wypisanymi zagadnieniami, np.: kto to jest Allah?, co to jest Koran?, jakie jest pięć filarów islamu?, co to jest szariat?, przedstaw duchownych islamu.

Celem metody jest lepsze poznanie i wyjaśnienie zwyczajów związanych z kulturą i wiarą islamską.

Przebieg:

Każdy przedstawia na forum w kilku zdaniach przygotowane tematy.

Podsumowanie:

Pytania pomocnicze:

- czy większa wiedza o islamie zmieniła wasze podejście i nastawienie do wyznawców tej religii?
- czy fakt innego wyznania usprawiedliwia brak szacunku dla drugiego człowieka?

Warto pokazać, że bł. Jan Paweł II był wielkim orędownikiem dialogu chrześcijańsko-muzułmańskiego.

Pomoc:

- deklaracja Nostra aetate Soboru Watykańskiego II, nr 3
- Redemptor hominis, nr 11
- List Tertio millennio adveniente, nr: 6, 19, 38, 46, 52
- encyklika Ecclesia de Eucharistia, nr 57

Katecheza II – Miłość nieprzyjaciół

Cel:

Uczniowie zrozumieją i zapamiętają czym dlaczego miłować należy nieprzyjaciół

Wprowadzenie:

Na podstawie historii przedstawionej w filmie prosimy uczniów by spróbowali powiedzieć dlaczego ktoś inny staje się naszym nieprzyjacielem. Następnie pytamy czy pamiętają co Pan Jezus mówił o tych, którzy są naszymi nieprzyjaciółmi (Mt 4,43n)

Aktywizacja:

Zadajemy uczniom pytanie: jak miłować naszych nieprzyjaciół?

Metoda: Recepta

Podziel klasę na mniejsze grupy. Rozdaj im czyste arkusze papieru i pisaki.

Wyjaśnij, że odpowiedź na pytanie mają przedstawić w formie recepty. Można przykładowo opisać jak lekarz wypisuje recepty, że wymienia lek oraz sposób jego aplikacji. Po upływie wyznaczonego czasu, poproś by przedstawiciele grup odczytali recepty.

Zapisz najczęściej pojawiające się pomysły na tablicy.

Podsumowanie:

Pytania pomocnicze:

- na czym polega miłość nieprzyjaciół?
- co jest najlepszym lekarstwem gdy ktoś nas zrani?
- czy łatwo jest nam przebaczać?
- dlaczego powinniśmy się modlić za naszych nieprzyjaciół?

Pomoc:

Katechizm Kościoła Katolickiego: 1829-1829, 1933, 1968, 2262, 2303, 2608, 2844

Katecheza III – Świętość Marka z Aviano

Cel:

Uczniowie głębiej się zastanowią nad tym, kim jest Marek z Aviano i co do nich mówi dzisiaj.

Wprowadzenie:

Rozmowa o filmie. Pytamy się uczniów o o. Marka, co się im w nim podobało i co według nich było najważniejsze.

Aktywizacja:

Zadajemy uczniom pytanie: Gdybyście spotkali się teraz z o. Markiem to o co byście go zapytali?

Metoda: burza pytań

Podziel klasę na mniejsze grupy. Rozdaj im czyste arkusze papieru i pisaki. Poproś by na arkuszu zapisali wszystkie pytania jakie im przychodzą do głowy (czas pracy ok. 15 min). Po upływie wyznaczonego czasu powiedz, że teraz każda grupa musi wybrać tylko 2 pytania, które by zadała o. Markowi (czas ok. 3 min). Poproś by przedstawiciele grup odczytali wszystkie pytania a następnie powiedzieli, które z nich wybrali jako najważniejsze. Zapisz najważniejsze pytania na tablicy.

Podsumowanie:

Pytania pomocnicze:

- jak przejawiała się świętość o. Marka?
- czy o. Marek może być moim przyjacielem?
- jak może się przejawiać moja świętość w życiu codziennym?

Pomoc:

Katechizm Kościoła Katolickiego, 954-959, 2011-2016

Katecheza IV – Świadeństwo wiary

Cel:

Uczniowie zrozumieją i zaakceptują, że wiara jest ważna w życiu człowieka.

Wprowadzenie:

Prosimy uczniów by chwilę się zastanowili i przypomnieli sobie postać o. Marka i Abula.

Aktywizacja:

Pytanie: w jaki sposób te dwie postacie świadczyły o swojej wierze??

Metoda: Praca w grupach.

Celem metody jest ukazanie, że to w co wierzymy wyraża się w naszych decyzjach i czynach.

Przebieg:

Dzielimy klasę na co najmniej dwie grupy. Jedna grupa zastanawia się nad postacią o. Marka, druga nad postacią Abula. (czas ok. 10 min.)

Przedstawiciel każdej grupy przedstawia na forum wyniki dyskusji.

Podsumowanie:

Pytania pomocnicze:

- czy można wierzyć i nie okazywać tego w swoim codziennym życiu?
- jak to w co wierze przejawia się w moim życiu?
- co jestem w stanie poświęcić w obronie tego w co wierzę?

Pomoc:

Katechizm Kościoła Katolickiego, 54, 125, 165, 905, 995, 1704, 2058, 2683

Marek z Aviano (1631-1699)

Marek z Aviano, kaznodzieja kapucyński z Prowincji Weneckiej, jest jedną z wybitnych osobowości zakonnych żyjących w XVII wieku. Jako uznany głosiciel nawrócenia i przebaczenia, animator odnowy życia chrześcijańskiego, apostoł doskonałego aktu żalu, przemierzał drogi Europy, głosząc Słowo Boże i wzywając ludzi do wiary i pokuty. Jego słowa były potwierdzane i wzmacniane darem nawróceń i uzdowień.

Urodził się 17 listopada 1631 roku w Aviano, z rodziców Marco Pasquale Cristofori i Rosy Zanoni, bogatych mieszczan, którzy mieli jeszcze następnym dziesięcioro dzieci. Został ochrzczony w tym samym dniu, przyjmując imię Carlo Domenico. W rodzinnym mieście otrzymał pierwszą formację duchową i intelektualną, którą następnie pogłębiał w kolegium jezuickim w Gorycji w latach 1643-1647.

Atmosfera bohaterstwa wytworzona przez wojnę pomiędzy Republiką Wenecką i Imperium Ottomańskim miała decydujący wpływ na życie młodego mieszkańca Aviano. Ożywiony pragnieniem przedostania się na pole walki, gotowy przelać własną krew w obronie wiary, opuścił kolegium w Gorycji i przybył po wielu dniach do Capodistrii, gdzie — wycieńczony głodem i trudami podróży — zapukał do furty klasztoru kapucynów. Przełożony klasztoru, oprócz jedzenia i opieki, dał mu mądrą radę, aby powrócił do domu, do swoich rodziców.

Podczas krótkiego pobytu u kapucynów w Capodistrii, oświecony przez łaskę, Carlo Domenico odkrył inną możliwość zrealizowania swego powołania do apostołowania i męczeństwa. Podjął niewzruszoną decyzję porzucenia świata i podjęcia surowego życia kapucynów. We wrześniu 1648 roku został przyjęty do nowicjatu w Conegliano i rok później, 21 grudnia 1649 roku, złożył śluby zakonne, przybierając imię Marek z Aviano. Po ukończeniu studiów teologicznych, 18 października 1655 roku został wyświęcony na kapłana.

Życie ojca Marka wyróżniało się głęboką modlitwą i zaangażowaniem się we wspólnotę. Było ono pokorne, ukryte i pełne gorliwości w zachowywaniu wierności regule i konstytucjom Zakonu. Od 1644 roku, kiedy to otrzymał “pozwolenie na głoszenie kazań”, ojciec Marek poświęcił wszystkie swoje siły i energie na głoszenie słowa w całej Italii, przede wszystkim w okresie Wielkiego Postu i Adwentu.

Jednak pewne wydarzenie spowodowało, że ten pokorny brat musiał opuścić swoje ukryte życie w klasztornej celi i przyciągnął powszechną uwagę ludzi. Dnia 8 września 1676 roku ojciec Marek został wysłany do głoszenia kazań w klasztorze padewskim San Prosdocimo. Tam, dzięki jego modlitwie i błogosławieństwu, natychmiast została uzdrowiona mniszka Vincenza Francesconi, która była chora i zmuszona do przebywania w łóżku przez 13 lat. Potem pojawiły się podobne nadzwyczajne uzdrowienia, które sprawiły, że wokół jego osoby zaczęły gromadzić się tłumy.

Nie ulegając sławie, która go otaczała i sprawiała, że wzywano go również poza granice Italii, Sługa Boży prowadził dalej swoją posługę apostolską, a zwłaszcza działalność kaznodziejską, skupiając się coraz bardziej na tym, co istotne. Szczególnie wzywał swoich słuchaczy do umocnienia wiary i życia chrześcijańskiego, do żalu za własne grzechy i do pokuty. Wszystkich zachęcał do wzbudzenia doskonałego aktu żalu a następnie udzielał błogosławieństw, które przynosiło obfite owoce duchowe i często również doprowadzało do nadzwyczajnych wydarzeń oraz cudownych uzdrowień.

To właśnie owa cudotwórcza działalność spowodowała, że w czasie jego ostatnich dwudziestu lat życia musiał podejmować bardzo uciążliwe podróże po całej Europie, aby odpowiedzieć na liczne prośby i zaproszenia.

Spośród znanych osobistości, które zapraszały go i obdarzały swoją przyjaźnią można wymienić: gubernatora Tyrolu Karol V z Loreny i jego żonę Eleonorę, księcia Neuburga Filipa Wilhelma i jego syna Jana Wilhelma, elektora Bawarii Maksymiliana Emanuela i jego wuja Maksymiliana Filipa, księżniczkę Vaudemontu Annę Elżbietę, następczynię tronu francuskiego Marię Annę Krystynę Wictorię, króla Hiszpanii Karola II i jego drugą żonę Mariannę z Neuburgu, i w sposób szczególny króla Polski Jana Sobieskiego, cesarza Leopolda I oraz różne znamienite osoby należące do dworu cesarskiego. Ojciec Marek odwiedził w tym czasie Niemcy, Francję, Belgię, Holandię, Szwajcarię, Czechy i Austrię.

Szczególnie warto wspomnieć relacje, które istniały pomiędzy ojcem Markiem i cesarzem Leopoldem I. Od pierwszego spotkania, które miało miejsce w Linzu, we wrześniu 1680 roku, aż do śmierci, Sługa Boży był dla Leopolda przyjacielem, doradcą, ojcem duchowym i powiernikiem najróżniejszych spraw i problemów, zarówno rodzinnych jak i politycznych, ekonomicznych, wojskowych i religijnych. Wzajemnie się uzupełniali: niepewny i niezdecydowany Leopold spotkał opatrnościowo na swej drodze silną i zdecydowaną osobowość ojca Marka, który, oprócz ofiarowanej przyjaźni, wspierał cesarza odwagą, siłą, zdecydowaniem, pewnością osądu i działania, pomocą w trudnościach duchowych, radami w problemach sumienia i obowiązkach rządzenia.

Z powodu nalegań cesarza i rozkazów przychodzących z Rzymu, Marek z Aviano musiał udawać się na dwór cesarza, przeważnie w miesiącach letnich, w sumie ponad czterdzieści razy i brać aktywny udział w krucjacie przeciwko Turkom jako legat papieski i misjonarz apostolski. Wielką zasługą ojca Marka było osobiste i decydujące przyczynienie się do wyzwolenia Wiednia z oblężenia tureckiego dnia 12 września 1683 roku. Od 1683 do 1689 roku uczestniczył osobiście w obronnych i wyzwolicielskich kampaniach wojskowych, przyczyniając się owocnie do zbudowania dobrych i przyjaznych relacji w wojsku imperialnym. Zachęcał do postaw chrześcijańskich i sprawował posługę duchową pośród żołnierzy.

W tym czasie wojska cesarskie osiągnęły wielkie sukcesy militarne, jak wyzwolenie Budy, dnia 12 września 1686 roku oraz Belgradu, dnia 6 września 1688 roku. W następnych latach ojciec Marek bardzo aktywnie działał na rzecz pokoju w Europie, przede wszystkim

próbował zaprowadzić pokój między Francją i Imperium, oraz dążył do zjednoczenia mocarstw katolickich dla obrony wiary, która ciągle była zagrożona przez potęgę ottomańską.

W maju 1699 roku Marek z Aviano wyruszył w swoją ostatnią podróż do stolicy Imperium. Jego zdrowie, już nadwątlone, pogorszyło się jeszcze bardziej, tak że musiał przerwać swoją działalność. Dnia 2 sierpnia przyjął w klasztorze rodzinę cesarza a następnie co jakiś czas odwiedzały go wybitne osobistości Wiednia. Dziesięć dni później nuncjusz apostolski Andrea Santa Croce dostarczył osobiście błogosławieństwo apostolskie papieża Innocentego XII dla chorego, który przed śmiercią przyjął ostatnie sakramenty i odnowił profesję zakonną. Dnia 13 sierpnia 1699 roku, w obecności swego dostojnego przyjaciela cesarza Leopolda i jego żony Eleonory, trzymając w rękach krzyż, ojciec Marek w pokoju odszedł z tego świata. Aby umożliwić licznym ludziom przybyłym z różnych stron, oddanie czci ciału zmarłego kapucyna, cesarz ustanowił uroczystości pogrzebowe na dzień 17 sierpnia. Postanowił on również, aby ojciec Marek był pogrzebany nie na cmentarzu zakonnym, ale w innym miejscu, niedaleko grobów cesarskich. Myślał też już o szybkim wszczęciu procesu beatyfikacyjnego i z tego powodu, cztery lata później, zarządził przeniesienie doczesnych szczątków kapucyna z Aviano do kaplicy w kościele braci kapucynów w Wiedniu, gdzie do tej pory spoczywają.

Przesłanie Marka z Aviano z jednej strony jest gorącym zaproszeniem skierowanym do każdego chrześcijanina, aby wejść na drogę nawrócenia i wiary, z drugiej zaś strony przywołuje i podkreśla chrześcijańską tożsamość Europy, która powinna być broniona i rozwijana przez ewangelizację i modlitwę. W tym kontekście warto podkreślić, że Sługa Boży sam przypisywał sobie przydomek "duchowego lekarza Europy", który stał się jednocześnie jego programem życiowym.

Bitwa pod Wiedniem

Wiktoria Wiedeńska, odniesiona 12 września 1683 r., należy do wyjątkowych w historii Polski i Europy, ponieważ stała się wówczas pierwszym i największym zwycięstwem nad potęgą otomańską. Nigdy dotąd nie zdarzyło się, aby olbrzymia armia sułtana (szacowana w przybliżeniu na 55 – 60 tysięcy ludzi) została doszczętnie rozgromiona i uciekła w panice, pozostawiając zwycięzcom cały obóz i liczny sprzęt.

Punktem kulminacyjnym, a zarazem przełomowym w toczącej się od rana bitwie, dowodzonej z Kahlenbergu przez Jana III Sobieskiego, był zmasowany atak polskiej husarii (królewskiej i hetmana Jabłonowskiego), przeprowadzony około szóstej po południu. W ciągu kilkunastu minut na stojących w dolinie Turków runęło ze wzgórza blisko 20 tysięcy jeźdźców, w tym 2500 husarzy. Ciężka jazda stopniowo nabierała rozpędu, potem poszła w cwał i jak huragan pędziła do boju. Za nią podążały chorągwie pancerne, lekka jazda oraz wojska sprzymierzone – Austriacy i Niemcy. Takiej szarży, dowodzonej osobiście przez Sobieskiego, dotąd nie widziano. Jej impet był tak gwałtowny, że janczarzy i artylerzyści tureccy zdołali oddać tylko jedną salwę. Miażdżące uderzenie husarii (odpowiednika dzisiejszych czołgów) spowodowało, że szeregi wroga prysnęły niczym bańka mydlana, co nie dziwi, skoro tylko dwudziestu polskich husarzy zachowało w ataku nieskruszone kopie.

Bitwa pod Wiedniem po wieki rozślawiła imię Jana III Sobieskiego i to daleko poza granicami Europy. W dalekim Iranie polski król otrzymał zaszczytny przydomek El Ghazi – Zwycięzca, a jego imię budziło jeszcze większą groźę wśród Turków, zwanych go „Lwem Lechistanu”. Zresztą jego talenty dowódcze zawsze budziły podziw, respekt i szacunek, także u potomnych, np. pruski generał Carl von Clausewitz, znany teoretyk wojskowości, zaliczył Jana III do najwybitniejszych wodzów wszechczasów.

Omawiana bitwa znalazła niespotykane dotąd odbicie w literaturze i poezji europejskiej i polskiej, doczekała się też wielu inscenizacji teatralnych w szkołach pijarskich i jezuickich, zwłaszcza w XVII w. Oczywiście zajęła poczesne miejsce w historiografii i w plastyce; w tej ostatniej liczba obrazów, rycin i rysunków, nie wspominając już o rzeźbie, jest imponująca. Wśród niezliczonych dzieł graficznych warto zwrócić uwagę na okazałą wymiarami (392 x 610 mm) litografię zaopatrzoną tytułem Król Jan Sobieski oswobadza Wiedeń i zbawia chrześcijaństwo, także w języku francuskim. Przedstawia ona rozległe pole bitwy, z Janem III na koniu, w otoczeniu świty, na tle husarii. Tę wielofigurową kompozycję namalował w 1819 r. Carle (właściwie Antoine Charles) Vernet w Paryżu, a skopiował tamże w litografii Jan Nepomucen Lewicki. Malarski pierwowzór – sygnowany i datowany obraz olejny – przed 1939 r. własność Pałacu Sztuki w Warszawie – eksponowano na stołecznej wystawie jubileuszowej w 1933 r., poświęconej Odsieczy Wiedeńskiej. Losy oryginału po II wojnie światowej pozostają nieznane.

Hanna Widacka

Marek z Aviano, Błogosławiony
przez Jana Pawła II

Bitwa o chrześcijańską Europę – w październiku premiera filmu „Bitwa pod Wiedniem”

Gwiazdorska obsada, 50 milionów złotych budżetu, 10 tys. statystów, 3 tys. koni, 6 tys. kostiumów wartych 8 mln – to tylko kilka liczb nt. międzynarodowej superprodukcji poświęconej polskiemu zwycięstwu, które zmieniło losy świata. 12 października widzowie będą mogli obejrzeć „Bitwę pod Wiedniem” – efekt wysiłków tysięcy twórców.

Na konferencji prasowej, która odbyła się dziś w Warszawie, producent obrazu Alessandro Leone, który studiował polonistykę na Uniwersytecie Warszawskim, podkreślił, że wraz z reżyserem Renzo Martinellim chciał podziękować niesprawiedliwie zapomnianemu królowi Janowi III Sobieskiemu, a także zmienić smutny wizerunek Polski, który dominował po zakończeniu II wojny światowej. Podkreślił, że decyzja o kręceniu filmu na ten właśnie temat nie była związana wyłącznie z karierą i biznesem, a miała dodatkowy podtekst.

Leone, który wystąpił w szaliku polskiej reprezentacji, z pasją mówił o polskich dziejach – dotychczas Polacy znani byli jako ci, którzy obalili komunizm. – Jeden sukces w historii może być przypadkiem, ale dwa – nie. Ubolewał, że Polacy wciąż są niepewni, czy bycie Polakiem jest zaletą, czy wadą. – Tymczasem jest to wielki naród z wielką historią – mówił z przekonaniem Leone zapewniając, że patrzy na nasz kraj oczami cudzoziemca i zachęcał, by Polacy walczyli o prawdziwy przekaz ich historii.

Producent „Bitwy pod Wiedniem” z podziwem mówił o zaangażowaniu aktorów. Jerzy Skolimowski, grający Jana III Sobieskiego musiał dźwigać 30-kilogramową zbroję, zaś patriotyzm nie pozwolił Borysowi Szycowi zagrać austriackiego oficera – ostatecznie wcielił się w postać hetmana wielkiego koronnego Mikołaja Adama Sieniawskiego. – Przecież to największe polskie zwycięstwo – tłumaczył swą decyzję Szyc.

Piotr Adamczyk, który wcielił się w postać cesarza Leopolda – z podziwem mówił o perfekcji włoskich twórców, poczynając od reżysera poprzez charakteryzatorów i scenografów, pieczołowicie odtwarzających wnętrza i kostiumy. Sama postać cesarza – osoby inteligentnej, ale chwiejnej, przebiegłej i trochę tchórzliwej – wydała mu się bardzo ciekawa do zagrania. Z podziwem mówił o Włochach, którzy robią już kolejny film o polskiej historii, o rozmachu produkcji. Z satysfakcją mówił, że mnóstwo Polaków obejrzy film i przypomni sobie okres, w którym Rzeczpospolita była silnym państwem i inne kraje zwracały się do niej po pomoc.

MARTINELLI FILM COMPANY INTERNATIONAL, AGRESIVINA BANJA, BAI FICTION, BAI CINEMA, BITWA POD WIEDNIEM, POLSKI INSTYTUT SŁOWI FRANKOJES, BYREKOR AGRESIVINA BODORANZ, WŁOSKIE MINISTERSTWO KULTURY, REGION FRIULI VENEZIA GIULIA, REGION PEMONTE - FILM COMMISSION TORINO, ENRICO LO VERCO, AUCIA BACHLEDA-CURUS, PIOTR ADAMCZYK, MARIUSZ CHYWA, ANTONIO CUPO, GIORGIO LUPANO, FEDERICA MARTINELLI, DANIEL DUBRYCHSKI, BORYS SZYC, YORGO VOLAGIS, HAL VAMANOUCI, WIJECI MECHALDOWSKI, VLAD RABECU, MARCIN WALEWSKI, CLAIRE BLOOM, JERZY SKOLIMOWSKI, RENZO MARTINELLI, VALERIO MASSIMO MAFFREI, ALESSANDRO LEONE, GIUSEPPE BARUCCO, ROSSIELLA CAERLA, MASSIMO CANTINI PARRINI, STUDIO KIPRANSQUARSI, MARIA BUDKIEWICZ, MARCELLO BUFA, RAINI NICOLAE, MAURIZIO DI COSTE, PAOLO AMICI, ROBERTO CAPPINELLI, ROBERTO CACCAPPAGLIA, TUMMASO FERABOLI, FABIO CANCHETTO, ROBERTO ANDREUCCI, ALESSANDRO LEONE, RENZO MARTINELLI, RAI TRADE, MONOLITH FILMS

MARTINELLI
Rai Cinema
Rai Fiction
FILM W KINACH OD 12 PAŹDZIERNIKA

Mariusz Łukomski z Monolith Films, który jest dystrybutorem obrazu, podkreślił, że ma on wielkie walory edukacyjne i religijne, czyli wartości, które promuje jego firma. Jego zdaniem przy dzisiejszej tendencji nie uczenia się historii w szkołach, gdy poseł na Sejm twierdzi, że Powstanie Warszawskie wybuchło w 1988 r., film, adresowany szczególnie do młodzieży, przybliży jedno z największych polskich zwycięstw.

Rozpowszechnienie obrazu, nie tylko w kraju, ale też za granicą (anglojęzyczna produkcja została zakupiona przez 50 krajów na świecie) jest ogromnym wyzwaniem. – Chcemy jeszcze raz zrobić modę na Polskę w sposób mądry pokazać nasze wartości – mówił Łukomski.

Premiera „Bitwy pod Wiedniem” Renzo Martinellogo odbędzie się 12 października. W filmie, który pokazuje oblężenie Wiednia przez wielkiego wezyra Kara Mustafę i odsiecz, z którą przybywa husaria Jana III Sobieskiego występują znani aktorzy. Króla Jana III gra Jerzy Skolimowski, Kara Mustafę Enrico Lo Verso, generała artylerii koronnej Daniel Olbychski, Karola Lotaryńskiego Antonio Cupo, księżnę Eleonorę Lotaryńską Alicja Curuś-Bachleđa. W postać o. Marka z Aviano, który rozumie, czym grozi zwycięstwo islamskiego władcy i apeluje do europejskich dworów o ratowanie chrześcijańskiego świata, wcielił się laureat Oscara F. Murray Abraham.

Film kręcony był w Rumunii, Włoszech i w Polsce. Mecenasem filmu jest KGHM Polska Miedź SA.

Linki

- ▶ [Oficjalna strona filmu „Bitwa pod Wiedniem”](#)
- ▶ [Daniel Olbrychski z planu filmu](#)
- ▶ [Relacja z planu Onet.pl](#)
- ▶ [Silva Rerum](#)
- ▶ [Bitwa pod Wiedniem – grafiki](#)

W publikacji wykorzystano zdjęcia z filmu „Bitwa pod Wiedniem”; foto Andrea Chisesi, dystr. Monolith Films

